

Arrest

nr. 242 622 van 21 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 augustus 2020.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2020.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 30 september 2020 waaruit blijkt dat de zaak werd uitgesteld naar de zitting van 7 oktober 2020 om 13 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenote H. N. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenote wordt bij arrest nr. X van 21 oktober 2020 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster internationale bescherming werd toegekend in Griekenland, met name de vluchtelingenstatus.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

4. Waar verzoekster laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad er op dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden.

5. Verzoekster stelt dat: “Verwerende partij hecht geen geloof aan de verklaringen van verzoekende partij omtrent de problemen die zij heeft gehad in Griekenland, en die gerelateerd zijn met haar problemen in Afghanistan, zonder haar hier ten gronde over te horen. Zij focuste zich tijdens het hele gehoor op de bescherming die verzoekende partij in Griekenland beschikt en ging amper in op de problemen en reden van verzoekende partij om Afghanistan te verlaten en die haar tevens tot in Griekenland achtervolgden.”.

De Raad wijst erop dat verzoekster op 5 februari 2019 en 22 mei 2019 werd gehoord door het Commissariaat-generaal. Uit verzoekster haar beide notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij voldoende de mogelijkheid heeft gekregen om haar problemen in Griekenland uiteen te zetten die gerelateerd zouden zijn aan haar problemen in Afghanistan en om over haar problemen te vertellen in Afghanistan die haar tot in Griekenland zouden hebben achtervolgd. Zij laat in haar verzoekschrift na aan te halen en te concretiseren welke elementen/zaken zij nog zou hebben aangehaald die eventueel tot een ander besluit zouden hebben geleid van haar verzoek om internationale bescherming.

6. Verzoekster stelt dat: “Verwerende partij gaat verder met alweer veronderstellingen te maken en het relaas van verzoekende partij als ongeloofwaardig af te schilderen. Dit is niet ernstig, temeer gezien verzoekende partij in Griekenland de vluchtelingenstatus toegekend werd. Haar relaas werd door de Griekse autoriteiten aldus niet in twijfel getrokken.

Verwerende partij baseert zich ook op de beslissing van de Griekse overheid om haar aanvraag niet in overweging te nemen gezien verzoekende partij er reeds bescherming heeft. Verwerende partij blaast aldus warm en koud tegelijk. Enerzijds schuift zij de verantwoordelijkheid om het asielrelaas van verzoekende partij te onderzoeken van zich af omdat verzoekende partij reeds erkend zou zijn als vluchteling in Griekenland, en anderzijds trekt zij haar relaas in twijfel daar waar verzoekende partij aanhaalt dat de problemen haar hebben achtervolgd tot in Griekenland. Dit is niet ernstig. Verwerende

partij kan geen geloof hechten aan het gehoor wanneer het haar uitkomt en het in twijfel trekken als zij aanvoelt dat zij weldegelijk een onderzoek te gronde naar de asielmotieven had moeten voeren.”

De Raad merkt op dat het derhalve genoegzaam vaststaat dat verzoekster internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland, zoals blijkt uit het administratief dossier, en het Commissariaat-generaal zodoende is tegemoetgekomen aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties.

De Raad wijst er vervolgens op dat verzoekster heeft verklaard Griekenland o.a. te hebben verlaten omdat de politie ginds haar klacht niet serieus zou hebben genomen. Zo zouden verzoekster (en haar echtgenoot) in Athene aangevallen zijn geweest door Afghanen die afkomstig waren uit dezelfde provincie als verzoekster, en dit omdat zij daartoe werden opgeroepen door haar familie en de man met wie verzoekster gedwongen moest huwen. De commissaris-generaal besluit op basis van een aantal vaststellingen, waarvan verzoekster enkele betwist en bekritiseert doch niet weerlegt noch ontkracht, dat er evenwel geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die verzoekster verklaarde te hebben gekend in Afghanistan. Dat verzoekster omwille van deze problemen in Griekenland gevisieerd zou zijn geweest en klacht zou zijn gaan indienen bij de politie, kan bijgevolg ook niet als geloofwaardig worden beschouwd. Indien haar problemen in Afghanistan en de beweerde aanval in Griekenland waarachtig zijn, quod non, dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoekster (en haar echtgenoot) weinig doortastend zijn geweest in hun poging om beroep te doen op de Griekse autoriteiten. Daarnaast wijst de Raad er, net zoals de commissaris-generaal, op dat het loutere feit dat de Griekse asielinstanties verzoekster (en haar echtgenoot) de vluchtelingenstatus hebben toegekend, bovenstaande appreciatie niet weet om te buigen. Zo valt uit niets af te leiden op basis van welke motieven de Griekse asielinstanties op onafhankelijke wijze besloten verzoekster (en haar echtgenoot) de vluchtelingenstatus toe te kennen.

7. Wat het arrest M.S.S. / België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011 betreft (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland), waar verzoekster naar verwijst, dient erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs bij Algemene Vergadering heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. Bij arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018, gewezen door de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werd toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Griekenland, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd is en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoekster toont evenwel het tegendeel niet in concreto aan.

Aan verzoekster werd internationale bescherming toegekend in Griekenland waaruit de nodige verplichtingen volgen voor de lidstaat in kwestie. Griekenland is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoekster, rechten en voordelen waarvan zij gebruik kan maken. Verzoekster toont niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen.

8. Verzoeksters algemeen betoog dat Griekenland zijn verplichtingen zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn niet is nagekomen, volstaat allerminst. Het komt aan verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijft nu zij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting, en sociale voorzieningen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoekster slaagt met haar algemeen betoog en het herhalen van haar verklaringen er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekster internationale bescherming geniet in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekster gebruik kan maken.

9. In de mate verzoekster artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt, moet haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekster toont niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens verrat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekster in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoeksters levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst in dit verband nog op recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster blijft hier evenwel in gebreke.

10. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 augustus 2020, voert verzoekende partij aan dat zij volhardt in de aanvullende nota die zij vandaag heeft doorgestuurd. Zij wijst erop dat zij veel problemen kende in Afghanistan en ook in Griekenland geenszins kon rekenen op effectieve bescherming. Op de vraag waarom verzoekende partij (en haar echtgenoot) geen tolk in haar moedertaal heeft gevraagd maar een tolk Engels, stelt zij dat zij zoveel problemen heeft en geen vertrouwen heeft in een Afgaanse tolk.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. In zoverre zij op algemene wijze herhaalt dat zij veel problemen kende in Afghanistan en ook in Griekenland geenszins kon rekenen op effectieve bescherming, komt zij niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen.

4.2.2. Verzoekende partij doet hiermee evenwel geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op grond waarvan pertinent wordt geoordeeld dat aan de problemen die verzoekende partij beweerdelijk in Griekenland met enkele Afghanen zou hebben gekend, net als aan de door haar geschetste problemen in Afghanistan met haar familie die de aanleiding waren van haar vlucht uit haar land van herkomst en die aan de basis zouden liggen van die problemen nadien in Griekenland met Afghanen, geen geloof kan worden gehecht.

De commissaris-generaal stelde dienaangaande op goede grond het volgende (vast):

“Een andere reden waarom u verklaart Griekenland te hebben verlaten is omdat de politie ginds uw klacht niet serieus zou hebben genomen. Zo zouden jullie in Athene aangevallen zijn geweest door Afghanen die afkomstig waren uit dezelfde provincie als u, en dit omdat zij daartoe werden opgeroepen door uw familie en de man met wie u gedwongen moest huwen, zo beweert u (CGVS 05.02.2019 N.(...), p.7-9 & 11). Er kan evenwel geen geloof gehecht worden aan de problemen die u verklaart te hebben gekend in Afghanistan. Vooreerst springt uw gebrekkige kennis omtrent A.(...) N.(...) N.(...) in het oog, de man die u gedwongen zou moeten huwen. U stelt dat hij twee vrouwen had, doch zijn hun namen u onbekend. Gevraagd of hij kinderen had, weet u het niet zeker en antwoordt u dat dit wel het geval zal

zijn gezien zijn hoge leeftijd. U verklaart dat hij van Badakhshan is, doch kan u niet eens met zekerheid zeggen van welk district. Uit de beschikbare informatie blijkt dat hij afkomstig zou zijn van het district Jurm. U verklaart verder dat hij zo'n 45 of 46 jaar oud moet zijn geweest, doch blijkt uit dezelfde informatie dat hij geboren is in 1983, en dat hij dus minstens tien jaar jonger is. Wie zijn vader is weet u ook al niet. Of A.(...) N.(...) N.(...) ander werk had vooraleer hij politicus in de provincie werd, is u verder ook onbekend. Nochtans blijkt hij hiervoor werkzaam te zijn geweest voor een non-gouvernementele organisatie (CGVS 22.05.2019 N.(...), p.7 & 8). Dat u zo weinig afweet van de man met wie u naar eigen zeggen een gedwongen huwelijk moest aangaan, is een eerste aanwijzing dat geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen in Afghanistan.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen op diverse punten weinig logisch lijken, wat het geloof in uw relaas verder ondermijnt. U verklaart dat uw familie u opsloot zodat u niet kon gaan vluchten, doch zou u hier tot twee keer toe toch in zijn geslaagd. U zou een eerste keer van huis zijn weggelopen toen u te horen kreeg dat u met tegenzin moest huwen en nadat u zou zijn teruggehaald door uw familie, zou u zijn opgesloten in de paardenstallen. Het is zeer merkwaardig dat u vervolgens op eenvoudige wijze kan ontsnappen omdat het traliwerk zulks toeliet (CGVS 05.02.2019 N.(...), p.7-9). Men kan verwachten dat uw familie dergelijke zaken doordacht aanpakt. Bovendien slaagde u er in nog een tweede keer te ontsnappen, zo verklaart u. Uw moeder zou de deur hebben opengedaan van de kamer in het huis waar u opgesloten zat. Echter is het weinig aannemelijk dat uw moeder dergelijk initiatief zou nemen en zo zou ingaan tegen de wil van haar man. Men moge bovendien verwachten dat zij dergelijke zaken niet ongemerkt kan laten gebeuren. Voorts is het opmerkelijk dat men u naar Kabul zou brengen om u daar op te sluiten, maar dat men dan niet zou zorgen voor enige bewaking van de kamer waar u opgesloten zat (CGVS 22.05.2019 N.(...), p.9 & 10). Bovendien leggen u en uw man hierover tegenstrijdige verklaringen af. Terwijl uw man verklaart dat u tegen hem zei dat uw moeder de bewakers bezighield toen ze u zou hebben helpen ontsnappen (CGVS 22.05.2019 R.(...), p.5), heeft u zelf van de aanwezigheid van bewakers geen weet. Dat uw familie niet eens zou weten dat het uw moeder was die u zou hebben helpen ontsnappen, is eveneens opvallend (CGVS 22.05.2019 N.(...), p.9 & 10). U verklaart voorts dat zij dit deed omdat uw familie van plan was om u te vermoorden (CGVS 22.05.2019 N.(...), p.9). Ook dit is weinig logisch. Immers kan niet worden ingezien waarom men u dan eerst een maand zou opsluiten. Bovendien spreekt u zich ook tegen wat betreft de duur van uw detentie. U verklaart bij het CGVS dat u een maand werd opgesloten, hoewel u het bij de DVZ nog had over vijftien dagen (CGVS 22.05.2019 N.(...), p.8 & 9 + vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit is toch een wezenlijk verschil.

Nog andere verklaringen ondermijnen het geloof in jullie relaas. Uw man verklaart dat omwille van deze problemen zijn huis beschoten werd, een keer vóór en een andere keer nadat ze een bom naar zijn huis gooiden. Een nacht nadat zijn huis met een explosief werd bestookt, zou het huis een tweede keer zijn beschoten. Het is evenwel zeer opmerkelijk dat uw man en zijn familie nog in dit huis zouden gewoond hebben, indien het werkelijk reeds tot twee keer toe belaagd werd. Dat er volgens hem bovendien niemand gewond geraakte bij deze drie aanvallen, doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen (CGVS 22.05.2019 R.(...), p.6 & 7). U weet opvallend genoeg niet eens met zekerheid te zeggen hoe vaak ze zijn huis beschoten, noch of er na het beweerde bomincident nog op zijn huis werd geschoten (CGVS N.(...) 22.05.2019, p.10 & 11). Dit ondermijnt eens te meer het geloof in jullie problemen. Daar eindigt uw gebrekkige kennis niet. U verklaart dat u na uw eerste ontsnapping naar uw man vluchtte maar dat hij u via de telefoon opriep om tijdelijk onder te duiken bij de burens. De buurman zou u dan onderdak hebben verleend in de kamer van zijn zus. Echter blijkt u de namen van de buurman noch van zijn zus te kennen (CGVS N.(...) 22.05.2019, p.8).

Jullie verklaren verder naar Pakistan te zijn gevlucht en vanuit dit land teruggestuurd te zijn geweest naar Afghanistan. Jullie verklaren nog twee maanden in Afghanistan te hebben gewoond alvorens jullie het land opnieuw verlieten (CGVS N.(...) 05.02.2019, p.4). Men kan nochtans verwachten dat jullie meer haast hebben om het land opnieuw te verlaten, indien jullie problemen geloofwaardig zouden worden geacht. Dat jullie zolang hebben gewacht, relativeert verder de door jullie ingeroepen vrees. Bovenstaand geheel aan vaststellingen doen het CGVS concluderen dat u uw vluchtaanleiding uit Afghanistan niet aannemelijk maakt. Dat u omwille van deze problemen in Griekenland gevisieerd zou zijn geweest en klacht zou zijn gaan indienen bij de politie, kan bijgevolg ook niet als geloofwaardig worden beschouwd." (eigen onderlijning)

Deze motieven worden, zoals ook eerder al in de beschikking van 5 augustus 2020 werd vastgesteld, door verzoekende partij niet ontkracht of weerlegd.

De Raad beklemtoont in dit verband de grond in voormelde beschikking waar wordt opgemerkt dat “het loutere feit dat de Griekse asielinstanties verzoekster (en haar echtgenoot) de vluchtelingenstatus hebben toegekend, bovenstaande appreciatie niet weet om te buigen. Zo valt uit niets af te leiden op basis van welke motieven de Griekse asielinstanties op onafhankelijke wijze besloten verzoekster (en haar echtgenoot) de vluchtelingenstatus toe te kennen.” Het gegeven dat aan een verzoeker om internationale bescherming in een andere EU-lidstaat internationale bescherming werd verleend, in het geval van verzoekende partij Griekenland waar haar de vluchtelingenstatus werd toegekend, impliceert immers geenszins, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, dat hetgeen die verzoeker om internationale bescherming in het kader van zijn procedure verzoek om internationale bescherming in België omtrent zijn problemen in en vrees jegens zijn land van herkomst verklaart, te dezen Afghanistan, automatisch/zonder meer als waar en geloofwaardig dient te worden aangenomen/beschouwd. Dit geldt thans des te meer nu in casu geen enkel document van de Griekse asielinstanties voorligt met betrekking tot de redenen die de onafhankelijke Griekse asielinstanties ertoe hebben aangezet aan verzoekende partij internationale bescherming in de vorm van de vluchtelingenstatus toe te kennen. Verzoekende partij lijkt hier geheel aan voorbij te gaan.

4.2.3. Bovendien, zelfs al zou geloof kunnen worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde problemen in Afghanistan en de hieruit voortvloeiende problemen in Griekenland, toont verzoekende partij niet in concreto aan dat zij hiervoor geen beroep kan doen op de Griekse autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar (hiervoor) hulp en/of bescherming te bieden.

De bestreden beslissing duidt in dit verband op goede grond aan:

“Indien uw problemen in Afghanistan en de beweerde aanval in Griekenland waarachtig zijn, quod non, dient bovendien te worden opgemerkt dat u en uw man weinig doortastend zijn geweest in jullie poging om beroep te doen op de Griekse autoriteiten. U verklaart dat u naar de politie stapte en dat ze uw klacht niet serieus namen. Ook zou de politie u smeergeld hebben gevraagd om camerabeelden van het incident te bekijken (CGVS 05.02.2019 N.(...), p.11). De dag nadien zou u een smokkelaar hebben benaderd en opnieuw een dag later, Griekenland zijn verlaten (CGVS 05.02.2019, p.12). Hiermee zou u slechts beperkt gepoogd hebben om beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. Indien enig geloof zou kunnen gehecht worden aan dit incident, kan men verwachten dat jullie op zijn minst bij een hogere instantie jullie ervaren problemen trachten aan te kaarten.”

Verzoekende partij ontkent of betwist niet slechts eenmaal, en dus zeer beperkt, een poging te hebben ondernomen om de problemen die zij en haar echtgenoot –omwille van hun relatie tegen de wil in van haar familie- in Griekenland zouden hebben gekend, waarbij haar echtgenoot door enkele Afghaanse mannen werd geslagen die haar toeriepen dat zij de eer van de familie heeft gekrenkt, bij de Griekse politie aan te kaarten, en dat zij Griekenland quasi meteen na het beweerde incident hebben verlaten.

Het vermoeden dat verzoekende partij haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, impliceert echter dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits verzoekende partij uiteraard daartoe effectieve stappen zet. Het komt sowieso toe aan de persoon die zulke feiten meemaakt, ongeacht in welke lidstaat zich dit voordoet, om de nodige stappen te ondernemen. Redelijkerwijze kon/kan van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland haar biedt, hetgeen zij dus geheel heeft nagelaten, minstens toont zij geenszins aan daadwerkelijk en uitvoerig concrete inspanningen hiertoe te hebben geleverd, doch blijkt daarentegen het tegendeel uit haar verklaringen. De Raad stipt hierbij nog aan dat verzoekende partij het beweerde eenmalige contact met de Griekse politie bovendien niet documenteert. Zo dus alsnog geloof wordt gehecht aan het gewelddadige incident in Griekenland met enkele Afghanen en aan de bedreigingen (o.a. ook op Facebook) aan verzoekende partij (en haar echtgenoot) gericht, toont verzoekende partij niet aan de in Griekenland voorhanden zijnde bescherming te hebben uitgeput, gelet op haar nalaten daadwerkelijk en veelvuldig concrete pogingen te hebben ondernomen om voor die problemen hulp en/of bescherming van de Griekse autoriteiten in te roepen.

De Raad onderstreept dat de door verzoekende partij ingeroepen problemen in Griekenland en bedreigingen jegens haar (en haar man) in de criminele context kaderen waarvoor zij geacht wordt (worden) bescherming te zoeken bij de autoriteiten van het land waar zij haar (hun) beschermingsstatus ontving(en), Griekenland dus. Uit niets blijkt evenwel en verzoekende partij maakt niet in concreto aannemelijk dat het haar in Griekenland dienaangaande aan bescherming ontbreekt. De algemene verwijzing in de door verzoekende partij bijgebrachte aanvullende nota van 6 oktober 2020 naar een beknopt uittreksel uit een rapport van het European Implementation Network d.d. 12 december 2018

(omtrekt het door het EHRM in een bepaalde zaak aangekaarte gebrek aan effectief administratief en strafrechtelijk onderzoek vanwege Griekenland) is, gelet op de algemene aard en bij gebrek aan enig concreet verband met verzoekende partij en haar persoonlijke situatie, geenszins van aard voorgaande vaststelling met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Griekenland, en haar persoonlijk verzuim deze (te trachten) uit te putten, in een ander daglicht te stellen.

4.2.4. Per aanvullende nota van 6 oktober 2020, waar verzoekende partij ter zitting van 7 oktober 2020 naar verwijst, legt verzoekende partij aan de Raad volgende documenten voor:

- 1) Een getuigenis van de heer en mevrouw Ma.(...) en Mo.(...) L.(...).
- 2) Facebook(dreig)berichten
- 3) psychologische en psychiatrische documenten
- 4) Aida "Country Report: Greece" van 2019

Daargelaten het gesolliciteerde karakter –de getuigenis werd blijkens de inhoud en bewoordingen ervan opgesteld in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming- van voornoemde getuigenis van Ma.(...) en Mo.(...) L.(...), die blijkens hun schrijven verzoekende partij en haar echtgenoot tijdens hun vrijwilligerswerk (voor vluchtelingen) in Griekenland hebben leren kennen en die hen hier ook in België in het opvangcentrum al zouden hebben opgezocht, zijn de hierin opgenomen verklaringen niet van aard afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling dat verzoekende partij (net als haar man) heeft nagelaten meerdere en doorgedreven pogingen te ondernemen om voor hun problemen in Griekenland en de bedreigingen aan hun adres, hun rechten in Griekenland uit te oefenen en bescherming af te dwingen.

De Raad beklemtoont dat in het geval van ernstige problemen, zoals (die) door verzoekende partij voorgehouden, van verzoekende partij (alook haar man) kon en mocht worden verwacht doorgedreven inspanningen te ondernemen om bescherming vanwege de autoriteiten in Griekenland te bekomen, waar zij internationale bescherming geniet(en) en waar het beweerde gewelddadige incident met enkele Afghanen zich zou hebben voorgedaan, die hiertoe opgeroepen zouden zijn geweest door verzoekende partij haar familie en de man met wie zij in Afghanistan gedwongen diende te huwen. Eveneens kunnen en mogen redelijkerwijze stavingstukken van deze inspanningen worden verwacht. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Voormelde door verzoekende partij neergelegde getuigenis werpt hier geen ander licht op. Deze treedt louter verzoekende partij in haar verklaringen/beweerde ervaringen in Griekenland bij, doch dit wijzigt evenwel niets aan en nergens wordt in de getuigenis betwist dat verzoekende partij, zoals blijkt uit haar eerdere verklaringen, voor die beweerde aanval en bedreigingen jegens haar en haar man in Griekenland niet of nauwelijks pogingen, laat staan concrete en doorgedreven inspanningen, heeft gedaan om hiervoor beroep te doen op de Griekse politie, ruimer de Griekse autoriteiten. Verzoekende partij haar inspanningen reikten blijkens haar verklaringen immers niet verder dan een eenmalige vergeefse poging om dit bij een politiekantoor in Griekenland aan te klagen, waarna ze vervolgens naliel nog andere pogingen (bij andere politiekantoren bijvoorbeeld) te ondernemen of het beweerde gebrekkige optreden van de politie ergens aan te kaarten, doch zij verliet daarentegen een paar dagen later al Griekenland. De algemene opmerking in de aanvullende nota dat Ma.(...) en Mo.(...) L.(...) getuige waren van de onwil van de Griekse politie om verzoekende partij in Griekenland te beschermen, wijzigt niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan verzoekende partij haar zeer beperkte en gebrekkige inspanningen om beroep te (trachten te) doen op de Griekse autoriteiten en het feit dat zij Griekenland reeds twee dagen na het beweerde incident heeft verlaten, een spoedig vertrek dat er wederom op wijst dat verzoekende partij heeft verzuimd de beschermingsmogelijkheden in Griekenland ten volle te benutten, laat staan uit te putten.

De per aanvullende nota bijgebrachte vertaalde Facebookberichten met dreigementen en (doods)verwensingen aan het adres van verzoekende partij en haar echtgenoot zijn, daargelaten het belang dat mag worden gehecht aan sociale interactie in een virtuele omgeving als Facebook en persoonsgegevens die daar worden gepubliceerd en nog daargelaten de geringe en relatieve bewijswaarde van Facebookgesprekken daar berichtgeving op Facebook door mogelijke inscenering geen garantie biedt over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld en gecommuniceerd, evenmin van aard een ander licht te werpen op voormelde vaststelling dat zij voor hun verklaarde problemen en bedreigingen slechts zeer beperkt gepoogd hebben om beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde Griekse instanties.

De neergelegde psychologische attesten van 17 april 2020 vermelden louter de doorheen de afgelopen jaren verschillende data waarop verzoekende partij en haar echtgenoot een consultatie hadden bij de betreffende psycholoog, doch niets meer dan dat.

De medische stukken van psychiater D.N. maken gewag van een ernstige depressie in hoofde van verzoekende partij en haar echtgenoot, welke niet in twijfel wordt getrokken. Nergens uit die attesten blijkt echter, net als evenmin uit de eerder door verzoekende partij bijgebrachte documenten, dat verzoekende partij (en haar man) omwille hiervan niet bij machte zou(den) zijn om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, en niet in staat zou(den) zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan voorliggende procedure in het kader van hun verzoek om internationale bescherming deel te nemen. De Raad stelt vast dat de gehoren van verzoekende partij op een normale wijze hebben plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekende partij tijdens haar opeenvolgende gehoren dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan specifieke steunmaatregelen.

De Raad wijst er voorts op dat waar in voornoemde verslagen van de psychiater wordt gewezen op de problemen die verzoekende partij en haar man met haar familie zouden kennen en het feit dat door de macht en invloed van haar familie die vervolgingsproblemen zelfs, na hun vlucht uit Afghanistan, in Griekenland verdergingen, dit louter een weergave bevat van verzoekende partij haar verklaringen dienaangaande aan de dokter-psychiater, en die door haar echtgenoot afgelegd. Er dient op gewezen en beklemtoond dat de behandelende arts zich hiervoor slechts heeft kunnen baseren op de verklaringen van verzoekende partij en haar man, waardoor het betreffende schrijven geenszins uitsluitend biedt over de ware oorzaak van de vastgestelde psychische problematiek in hoofde van verzoekende partij en haar man. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze medische-psychologische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). De betreffende verslagen vormen derhalve geenszins een begin van bewijs van de door verzoekende partij aangehaalde vervolgingsproblemen. Ze zijn dan ook geenszins van aard de geloofwaardigheid ervan te herstellen en doen hoe dan ook geen afbreuk aan hetgeen voorafgaand met betrekking tot hun bescherming in Griekenland en hun nalaten om doortastend beroep te (pogen te) doen op de Griekse autoriteiten in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekende partij legt daarnaast per aanvullende nota nog landeninformatie neer van aida van 2019 aangaande Griekenland en de situatie aldaar voor personen die er internationale bescherming vragen dan wel al hebben verkregen, informatie die zij evenwel nalaat op haar eigen persoon(lijke situatie) te betrekken. Dergelijke landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

4.2.5. In navolging van de eerder in de beschikking van 5 augustus 2020 aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, zijn namelijk precies de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a.). Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Overeenkomstig (voormel)de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de verzoekende partij de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar werd verleend in een andere EU lidstaat, in casu Griekenland, te weerleggen. Dit kan verzoekende partij doen door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekende partij haar terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is” volgens het Hof van Justitie enkel “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben

dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid". Volgens het Hof wordt "die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93). Verzoekende partij maakt niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Verzoekende partij toont namelijk niet concreet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit het betoog in het verzoekschrift en argumentatie in de aanvullende nota kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten.

Een algemene verwijzing naar de soms moeilijke levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, waar de situatie geenszins rooskleurig is, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar (en haar echtgenoot) in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij in gebreke blijft.

Waar in de aanvullende nota van verzoekende partij naar bepaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verwezen en deze onder de loep wordt genomen en geanalyseerd, onderstreept de Raad dat dit individuele gevallen betreft en deze arresten geen precedentwaarde hebben die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. X; RvV 22 juni 2009, nr. X; RvV 27 september 2007, nr. X). Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

4.2.6. Verzoekende partij merkt ter terechtzitting nog op, op de vraag waarom zij geen tolk in haar moedertaal heeft gevraagd maar een tolk Engels, dat zij zoveel problemen heeft en geen vertrouwen heeft in een Afghaanse tolk, doch ze gaat voorts niet in op en laat voor het overige na daadwerkelijk concrete en pertinente opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking van 5 augustus 2020 opgenomen grond te formuleren. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland."

Gelet op het voorgaande, brengt verzoekende partij evenmin elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland en dient het voorliggende beroep te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS